

have sit svangerskab afbrudt. Han havde nogen forståelse for den sidste mulighed, men var ikke parat til at støtte forslaget uden nærmere undersøgelse og overvejelse.

*Viola Nørlov* (S) oplyste, at der havde været delte meninger i den socialdemokratiske gruppe. Nogle mente, at loven burde liberaliseres, nogle havde ikke taget stilling, en enkelt havde givet udtryk for tilfredshed med den gældende lov, og et lille mindretal, hvortil hun hørte, gik ind for fri abort. Man var dog alle enig om at gå ind for en bedre oplysning om og adgang til forebyggende midler.

*Eva Rée* (V) oplyste, at venstre ikke kunne tilslutte sig det af SF fremsatte lovforslag, men man kunne medvirke til en hurtig og saglig behandling af problemerne og til forslag om en liberalisering af den nuværende lovs administration. Venstre var af den opfattelse, at årsagerne til de illegale svangerskabsafbrydelser burde begrænses mest muligt. Personligt kunne hun dog godt gå ind for fri ret til abort for f. eks. kvinder over 40 år og teenagere på 16-17 år.

*Lis Møller* (KF) gav udtryk for, at der måtte ske en afvejning af „hensynet til det ufødte barn med dets muligheder og hensynet til moderen, der skal bære og føde barnet.“ Hendes parti kunne derfor ikke medvirke til det foreliggende lovforslag, der helt prisgav det ufødte barn til fordel for moderen, men man ville gerne deltage i overvejelserne af, om man havde fundet et rimeligt balancepunkt.

Den nugældende lov gav piger under 15 år adgang til svangerskabsafbrydelse. Hun var villig til at se på, om denne grænse kunne rykkes op. Hun var ligeledes villig til at medvirke til adgang til svangerskabsafbrydelse for kvinder omkring 38 år og opefter. Endelig betonedede hun den udvikling, der var sket med hensyn til antikonceptionelle midler.

*Else-Merete Ross* (RV) oplyste, at der var forskellige opfattelser i hendes gruppe, men alle gik ind for positive drøftelser af spørgsmålet. „Går vi ind for fri abort, må der samtidig sættes alvorligt ind på at gøre nådt af aborter mindre år for år, dels ved udbygning af den økonomiske hjælp, der kan tilbydes, dels ved en effektiv oplysning om præventive midler.“

Hvis man ville have de illegale aborter ind under de legale, måtte man liberalisere lovgivningen. Man kunne ændre „uegnet“ i § 1, stk. 4, til „mindre egnet“ eller indføre en social indikation. Man kunne også sætte aldersgrænser f. eks. under 18 år og over 35 år eller give adgang til abort for dem, der i forvejen havde et barn.

*Niels Westerby* (LC). Der var stærkt delte meninger om spørgsmålet i hans gruppe. Det var en meget uheldig lovgivningstilstand med det store antal illegale aborter. Man kunne nå noget ved øget oplysning om og bedre adgang til antikonceptionelle midler. Man blev dog nok nødt til også at liberalisere lovgivningen. Han tænkte her især på unge piger i en meget lav alder. Det ville sikkert også blive nødvendigt at udvide den sociale indikation.